

olnud järrele-puuljad. Nüüd et püllatubja
kahjo ja m-eenisusse läbbi olli targemaks sa-
nud, siis läks teinma hommikul dige-
warra förtsi jure, ja tulleetes sedda käss.
Eo förtsmikko mele, ja maenitses sedda
tuugemastie, selle kässö järrele ellada: ta
ähvardas ka nobbedaste täuhele pañna,
ja tootas wissist sedda misas nimmetada,
kui förtsmik sedda käsko piddi ülleäst-
ma. — Ehk nüüd ful förtsmik need sin-
natsed pullatubja sannad waaga immets
panni, ja ei woind ärraatada kuidas
selle mehheda ni ðeekselt ni siur muutmin-
ne olli sundinud; siis arivas ta ommitse:
parrem porta kui kahhetsera: sest ta teä-
dis, ehk kül moisa-wannem wägga helde
ja labke süddamega mees olli, et ta suvli
Pewivastie digusse ja sanna puulmisspeä-
le piddas, ja kibbeda witsadega ned kus-
tis nuhhe'da, kes meel teinma moostliküd
kässud ülleästsid. Se pärast kui nüüd
tah-

tahwoole, wanna wisi järrele, jo hom-
mikul warra ennas hakkas tökkö-poggoma,
ja otse wåggise förtsmikko peale tikkus, et
ta nalle piddi wina andma; siis ei saanđ
ommitse üfrki, ti gofest emme lounat waid
sggaufs läs nisanimote tagasi, kui ta
elli tulnud. Kül nende meel olli pahha,
ja nemmad ei woind mo sta, miks pärast
se förtsmik tänna ni tigge olli, aaga mis
tehha, nemmad piddeid ommitse sets för-
saks ilma winata aego sama.

Kui Josep omma wanna wisi järrele
puhhapäma olli pühhlisend; siis püdis ta
tänna aegsamaast keisk omma asjad tallita-
da; jest ta mõ'les: „kui ma warramin-
ne fullesse läbhän; ehk ma tabben siis
„weel monda inniest selge peaga, felle-
„aa ma woiksin ömneleda, ja fes
„roofs minne nomimised vastowötta ja
„aruarvada, läs uenimad tullosad on
„wehe